

Barbara Constantine

Tom, kleine Tom

ISBN 978-90-225-7403-4

ISBN 978-94-023-0393-3 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Tom, petit Tom, tout petit homme,*
Tom

Oorspronkelijke uitgever: Éditions Calmann-Lévy

Vertaling: Saskia Taggenbrock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2010 Calmann-Lévy

© 2015 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

This book is published by arrangement with Literary Agency Wandel Cruse, Paris

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Bij gebrek aan beter...

Ze is nog steeds chagrijnig. Dat duurt nu al minstens drie dagen. Misschien is ze ongesteld, denkt hij. Hij moet glimlachen bij dat woord. Ongesteld... Hoe dan ook, als dat het geval is, kan hij zich maar het beste gedeisd houden. Precies doen wat ze zegt en niet tegenspreken. En dat is exact wat hij nu doet. Zoals ze gevraagd heeft. Hij beweegt niet meer, haalt nauwelijks adem. Maar dat duurt nu al enige tijd, en hij had niet voorzien dat er een klein scherp steentje zou liggen, waarop hij per ongeluk was gaan liggen. En dat rotting begint nu in zijn ribben te prikken. Hij zou graag zijn vrije hand onder zich laten glijden om het weg te halen. Maar het touwtje dat hij met zijn andere hand vasthoudt, begint te trillen bij de minste beweging. Vooral niet doen, dat zou alles kunnen ver-

pesten. Dus probeert hij, om het pijnlijke plekje te verlichten, heel voorzichtig zijn gewicht te verplaat- sen, en...

Pats! Daar begon het al. Ze heeft losse handjes, Joss. Ze bromt zachtjes: 'Ik zei dat je niet mocht be- wegen!'

'Maar er ligt een steentje...'

'Kan me niks schelen. Je beweegt niet meer, punt uit.'

Hij beweegt zich niet meer. En houdt zijn mond. Hij knippert alleen snel met zijn ogen om niet te hui- len. Het scherpe steentje drukt in zijn ribben. Het doet steeds meer pijn. Hij probeert aan iets anders te denken. Zijn wang gloeit. Die zal wel knalrood zijn. Het brandt. Fuck, ze doet ook niet zachtjes, Joss. Hij voelt zijn keel samenknijpen. Dus concentreert hij zich op... mieren die langs zijn neus lopen. Ze hebben een groep gevormd om iets enorms te vervoeren, minstens twintig keer zo groot als zichzelf. Een konij- nenkeutel misschien.

Joss kijkt niet naar hem. Ze baalt een beetje van zichzelf. Dit had niet gehoeven. Maar toch is hij irri- tant met zijn gedraai. Ze had hem gewaarschuld dat het wel even kon duren, hij luistert nooit... Ah, daar is er een! Oef. Ze vond het zelf ook lang gaan duren. Dat is een mooie, lekker vlezig. Hij komt dichterbij. Volgt het graanspoor dat ze heeft gestrooid. Ze knijpt heel hard in Toms arm. Zet haar nagels erin. Hij zet

zich schrap. Hij kijkt strak naar de merel die met kleine hupjes hun kant op komt. Stilstaat. Weer wegloopt. O jee. Hij heeft iets gemerkt... O nee, het valt mee. Hij komt terug. Drie hupjes naar voren. Kopje naar rechts. Kopje naar links. Nog drie hupjes. Hij pikt iets van de grond. Joss schreeuwt: 'Nu!'

Tom geeft een kort rukje aan het touwtje. Het valletje klapt dicht, de merel zit gevangen.

Joss springt overeind.

'En dat is vier!'

Ze zoent Tom op zijn gloeiende wang, kriebelt hem lachend in zijn nek.

'Hé, wat is er nou? Niet simmen, Tommie.'

Hij heeft liever dat ze vrolijk is, dus glimlacht hij. Ze haalt de merel uit de val en streelt hem zachtjes. Ze strijkt met haar lippen langs de veertjes van zijn fijne kopje. En dan draait ze hem met een snelle beweging de nek om.

'Dat wordt smullen.'

Tom heeft zich omgedraaid om het niet te hoeven zien.

'Maar ze voelen er echt niets van! Het gaat te snel! Stel je toch niet zo aan.'

Bij gebrek aan beter...

Ze plukken de merels. Ieder twee. En ze halen de ingewanden eruit. Joss vertelt dat er mensen zijn die

vogels met ingewanden en al eten. Dat ze ze met een touwtje aan hun pootjes ophangen en ze zo heel lang laten hangen, om te besterven. Als ze gerijpt zijn, dan vallen ze vanzelf naar beneden en vreten ze ze op. Zonder ze te braden of iets. Ze schiet in de lach bij de aanblik van Toms gezicht. Maar hij gelooft haar niet. Dat kan toch niet, verrotte vogels eten, met de darmen en alles er nog in.

‘Jawel, echt waar!’

‘Ja, mijn neus.’

Hij is klaar met het schoonmaken van de tweede vogel. Hij is misselijk en rent naar buiten. Joss lacht hem uit.

‘Niet te dichtbij kotsen. Dan komt de stank het huis in!’

Tom haalt zijn schouders op. Ze heeft wel humor. Deze oude, aftandse stacaravan een huis noemen...

Dan schreeuwt ze vanuit de caravan: ‘Er zijn geen aardappels meer. Haal jij die even?’

Hij stapt op zijn fiets en rijdt een stukje weg voor hij antwoord geeft.

‘Oké, mama, doe ik.’

Joss staat mopperend in de deuropening, met haar handen in de zij en gefronste wenkbrauwen. Maar hij is al weg.

‘Ik wil niet dat je me zo noemt, Tom, hou daarmee op. Wacht maar, als ik je te pakken krijg...’

2

De tuin van de buren

Hij hoeft niet te luisteren om te weten wat ze zegt. Dat weet hij allang. Ze haat het als hij haar mama noemt, dat is alles. En dan moppert ze altijd: *Ik wil niet dat je me zo noemt, Tom, hou daarmee op.* Op zo'n toon van: *Als ik je te pakken krijg, dan zul je het beleven.* Maar hij vindt het leuk om haar te pesten.

Hij legt de fiets in het hoge gras. Hij loopt het pad af tot aan de lage heg. Gaat langzamer lopen, spitst zijn oren. Het is in orde. Er is geen kip te bekennen. Hij duikt door het gat. Past er makkelijk doorheen. Laatst probeerde Joss het, maar haar lukte het niet. Ze heeft minstens een kwartier vastgezet en omdat ze zo moesten lachen. Haar borsten zaten in de weg. Ze zegt dat haar cupmaat makkelijk te onthouden is:

100, 100D, *zonder dollen!* Joss zegt ook dat het een handicap is om van die grote te hebben. Maar niet altijd. Soms heeft het voordelen. En daar maakt ze soms dankbaar gebruik van.

In de schaduw van de heg loopt hij de moestuin in. Hij kent het hier op z'n duimpje. Van een afstand maakt hij zijn keuze en komt dan in actie. Hij rent door het gangpad. Hurkt voor een plant. Trekt er heel voorzichtig aan. Zoekt tussen de wortels. Haalt vier aardappels naar boven. Zet de plant zorgvuldig terug in de grond. Drukt de grond rondom de voet stevig aan en gaat weer weg. Hij duikt onder de heg door. Maar op het moment dat hij eronder vandaan komt verstijft hij. De eigenaar is er. Tenminste... niet overdrijven, het is zijn kat maar. Maar ze lijken echt heel erg op elkaar. Dat is opmerkelijk. Ze hebben allebei een stramme rug en altijd gefronste wenkbrauwen. Vooralsnog blijft de kat hem gemeen zitten aankijken. Tom slaat zijn ogen neer. Deze kat boezemt hem ontzag in. Om zich te verontschuldigen, haalt hij de vier aardappels uit zijn zakken, alsof hij wil zeggen: *Ik heb toch alleen maar dit gepakt...* De kat staat op, en loopt langzaam op hem af. Op drie poten. Hij mist er een. Daarom heeft hij een raar loopje. Hij komt dichterbij zonder zijn blik van Tom af te wenden, en dan... springt hij onder de heg door en verdwijnt.

Tom haalt opgelucht adem. Hij had 'm zitten knijpen.

3

Op tv

Na het avondeten keert Tom terug naar de burens. Hij verschuilt zich onder hun ramen. Hij vindt het leuk om ze af te luisteren. Ze zijn een beetje apart. Ze zeggen 'u' tegen elkaar. En ze praten altijd heel beleefd, zelfs als ze geïrriteerd zijn. Bovendien heeft de man een nogal grappig Engels accent.

Nu bespreken ze wat ze op tv zullen kijken.

'Wat wilt u vanavond zien, Odette? Een film?'

Tom sluit zijn ogen en denkt heel hard: *Ja, goed idee...*

'Ja, goed idee.'

'Wacht, ik kijk wat er komt. Op het andere net is een documentaire. Even zien waar die over gaat: in de buitenwijken van steden...'

Tom zucht. *O, nee, daar heb ik geen zin in...*

‘O, nee, daar heb ik helemaal geen zin in, Archibald. Liever de film. Tenzij u natuurlijk liever de documentaire kijkt.’

Tom glimlacht. *Uw wens is mijn bevel.*

‘Uw wens is mijn bevel, dat weet u best.’

Tom zit zich te verkneuteren. Telepathie is sterk. Hij probeert er nog eentje, voordat hij weggaat... *Zal ik een cocktail voor u inschenken, my darling?*

‘Zal ik een whisky voor u inschenken...’

Toms gezicht betreft.

‘... of liever een cocktail, *my darling?*’

Ah, toch wel.

Hij gaat snel naar huis om Joss te vertellen wat er op tv komt.

Ze is bezig een zwart lijntje op haar oogleden te trekken.

‘Shit! Nu ben ik weer uitgeschoten!’

Tom houdt er niet van als ze zich opmaakt. Dat betekent dat...

‘Ik heb zin om vanavond uit te gaan, Tommie.’

Hij kijkt moeilijk.

‘Een lekker koud biertje drinken. Zin om mee te gaan?’

Hij heeft geen zin, maar zegt toch: ‘Oké.’

Joss rijdt op het brommertje. Tom hangt achter haar, op zijn fiets, en houdt zich vast aan haar trui.

Ze gaat steeds harder rijden.

Het kost hem moeite om zijn stuur met één hand vast te houden. Uiteindelijk laat hij los.

‘Doe even normaal! Op die manier knallen we op ons bek!’

Ze geeft abrupt gas en zonder zich om te draaien schreeuwt ze boven het lawaai van de brommer uit: ‘Ik ga vast! Dat zal je leren om zonder waarschuwing los te laten!’

Tom trapt uit alle macht. Wat gemeen om hem alleen te laten. Hij heeft geen licht op zijn fiets en het is bijna donker.

Bovendien is het nog heel ver naar het café.

Eenmaal daar parkeert hij zijn fiets naast de brommer en loopt langzaam langs het raam. Hij heeft heel erge dorst, maar durft niet naar binnen te gaan. Hij ziet Joss aan de bar zitten terwijl ze bier drinkt en met kerels praat. Zij en haar vriendin Lola lachen hard. Ze zijn buiten te horen. Hij gaat op een bankje zitten. Kijkt naar de sterren en de lichtjes van de huizen, die een voor een uitgaan. De mensen hier gaan vroeg naar bed. De eigenaar van het café komt naar buiten en laat het rolluik zakken.

Tom valt in slaap.

‘Wat doe jij daar nou?’

Hij schrikt op. Joss schudt hem flink door elkaar.

‘Waarom ben je niet naar huis teruggegaan om te slapen? Weet je wel hoe laat het is? Hoe dom kun je zijn?’